

РЕШЕНИЕ

№ 11853

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **13038** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на И. Д. Р., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. от САК, срещу Заповед № 3286з-4351/27.10.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за отказ за снемане на полицейска регистрация № 5172/01.09.2015 г. по описа на СДВР.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е издадена при нарушаване на материалното законодателство и неспазване на процесуалните разпоредби. Оспорващият се позовава на практика на ВАС, като се изтъква, че извършената от административния орган проверка за необходимостта от заличаване на полицейска регистрация трябва да бъде обективизирана в крайния акт – в случая оспорената заповед и да са част от мотивите на органа за издаването му. Жалбоподателят счита, че оспореният акт е издаден при нарушение на чл. 59, ал. 2 АПК, което е довело до нарушаване правото на защита и води до нищожност на акта. Твърди се, че липсва конкретен анализ на фактите, а органът е посочил бланкетно предвидените в националното законодателство основания по чл. 68, т. 1-5 ЗМВР. Посочва също, че позоваването на нарушения по Закона за движение по пътищата, за да се очертае профил на нарушител на жалбоподателя, следва да се счете за незаконосъобразно, тъй като този вид нарушения не могат да се приемат за доказателство за трайно установени престъпни навици, доколкото не са престъпления по смисъла на Наказателния кодекс и нямат връзка с деянията, за които е Р. е осъден. Твърди се липса на мотиви в оспорения акт и анализ на всички релевантни факти и обстоятелства. Моли съда да провъзгласи нищожност на оспорената заповед или в условията на евентуалност да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендират се неправените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият И. Д. Р. се представява от адв. В., който поддържа жалбата и твърди, доверителят му е осъден само по едно престъпление, за което е реабилитиран преди повече от 5 години и неоснователно в оспорената заповед е посочено, че е извършител на няколко престъпления. Посочва, че наличието на въпросната полицейска регистрация затруднява ежедневието на И. Р., тъй като същият работи като шофьор, има възрастни родители, които постоянно се налага да превозва до медицински заведения и многократно се случва да бъде подлаган на щателно проверяване след установяване на полицейската регистрация. Твърди, че извън задържането за извършеното престъпление, е задържан два пъти само за установяване на самоличност. Изтъква се, че всички глоби, за които се твърди, че определят висока обществена опасност са извършени и наложени преди осъждането. Представя списък на разноски.

Ответникът - директор на главна дирекция „Национална полиция“ ГДНП не изразява становище по жалбата и не се представява в съдебно заседание.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

С оспорената по делото Заповед № 3286з-4351/27.10.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ е постановен за отказ за снемане на полицейска регистрация № 5174/01.09.2015 г. по описа на СДВР по постъпила молба (вх. № 513005- 117/22.05.2025 г. по описа на ГДНП) от И. Д. Р., ЕГН [ЕГН], съдържаща искане за достъп и заличаване на лични данни обработвани в информационните фондове на МВР.

За да издаде процесния отказ, в мотивите на спорната по делото заповед, директорът на ГДНП, комисар В. е посочено, че от директора на СДВР е постъпило мотивирано предложение с рег. № 513р-71078/03.07.2027 г. за отказ от снемане на полицейска регистрация № 5172/01.09.2015 г.

За произнасянето по молбата с процесната заповед са изложени данни във връзка с деянието и осъждането на оспорващия, а именно:

Установено е, че жалбоподателят има извършена полицейска регистрация под № 95172/01.09.2015 г. по описа на СДВР, по ДП № 3М 262/2015 г. по описа на 04 сектор „Наркотици“ - СДВР, за деяния както следва: за деяние по чл. 354а, ал. 1 от НК, към което е присъединено 3М № 65/2016 г. по описа на 04 сектор „Наркотици“ - СДВР, и за деяние по чл. 354в, ал. 1 от НК, обединени в една пр. пр. № 14464/2015 г. по описа на Софийска градска прокуратура (СГП). По внесен обвинителен акт по пр.пр. № 14464/2015 г. на СГП по реда на глава единадесета, раздел III от НК срещу И. Д. Р. за извършени престъпления по чл. 354а, ал. 1, пр. 4 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК и по чл. 354в, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 1 от НК е образувано НОХД № 1949/2016 г. по описа на СГС, НО, 6 състав.

С протоколно определение № 76 от 27 април 2016 г., постановено по НОХД № 1949 по описа за 2016 г., влязло в сила на 27.04.2016 г., Софийският градски съд, Наказателно отделение, 6-ти състав одобрява постигнатото споразумение за прекратяване на наказателното производство по ДП № 513 ЗМК-262/2015 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 14464/2015 г. по описа на СГП по реда на чл. 384 вр. с чл. 381 от НПК по НОХД № 1949/2016 г. по описа на СГС, НО, 6 състав, по силата на което И. Д. Р. се признал за виновен за извършени престъпления по чл. 354а, ал. 1, пр. 4 във вр. с чл. 20, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК и по чл. 354в, ал. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

Директорът е посочил, че съгласно електронна справка за съдимост рег. № 250528005000235957 от 28.05.2025 г. И. Д. Р. е осъждан по НОХД № 1949/2016 г. по описа на СГС и реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 и т. 3, вр. с чл. 82, ал. 1, т. 5, вр. с т. 3, т. 4 от Тълкувателно решение № 2/2018 г. на ВКС.

Формиран е извод, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при реабилитация.

В мотивите си органът е посочил, че „в случая е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност“, както и че данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.

Посочил е още, че въз основа на справка изготвена за настоящото произнасяне, И. Д. Р. има профил на извършител на няколко престъпления от общ характер, за които срещу него са образувани и водени досъдебни производства.

Като мотив за постановяване на отказ, органът е посочил още, че И. Д. Р. е и нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата и е бил задържан от полицейски орган през 2011 г., 2015 г. и 2017 г., като извършените административни нарушения се допълват към установеното незачитане на правовия ред от негова страна.

Оспорената заповед е постановена на правно основание чл. 68, ал. 6 ЗМВР, както и съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и съображения 54, 55, 61, 66, 67 и 68 от Решение на съда на ЕС (голям състав) от 30. януари 2024 г., по дело № С-118/22 г.

Данните за осъждането на И. Д. Р. се установяват от протокола по НОХД № 1949/2016 г. на СГС /л. 20 и сл. от делото/.

Жалбата е депозирана до съда на 08.12.2025 г., чрез директора на главна дирекция „Национална полиция“, с оглед на което жалбата е в срок и съдът дължи произнасяне по същество.

За компетентността на директора на ГДНП да издаде оспорената заповед, е представена Заповед № 8121-267/10.03.2015 г. /л. 66/ на министъра на вътрешните работи, съгласно която директорът на ГДНП е оправомощен на основание чл.68, ал.6 вр. чл. 29, ал.1 и чл.33, т. 9 ЗМВР да издава заповеди за снемане на полицейската регистрация.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата по делото е процесуално допустима и съдът дължи разглеждането ѝ по същество.

Предвид представената Заповед № 8121-267/10.03.2015 г. /л. 66/ на министъра на вътрешните работи, то директорът на ГДНП е компетентен да издава откази за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 ЗМВР да издава заповеди за снемане на полицейската регистрация и оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Неоснователни са наведените в жалбата доводи за нищожност на оспорения акт. Административният орган е изложил в заповедта фактическите и правни основания за издаването ѝ, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа от формална страна подробни фактически основания, както и правни такива, от формална страна са изложени мотиви - подробни данни за основанията на полицейската регистрация и изпълнителните деяния на оспорвания, изложени са и данни за съдебна реабилитация по чл. 88а, ал.1 НК по НОХД 1949/2016 г. на СГС, НО, 6 състав.

Българската държава е транспонирала Директива 2016/680 с разпоредбите на Закона за защита на личните данни(ЗЗЛД) - видно от чл.1, ал.2 и от § 1а. от ЗЗЛД ("и въвежда изискванията на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното

преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ, L 119/89 от 4 май 2016 г.)." В ЗЗЛД се съдържа специална Глава осма "Правила за защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за общественения ред и сигурност и тяхното предотвратяване".

Що се касае до полицейската регистрация, съгласно чл. 68, ал. 1 ЗМВР, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон (чл. 68, ал. 2). Според чл. 68, ал. 3 ЗМВР, за целите на полицейската регистрация полицейските органи: събират за лицата личните им данни, посочени в чл. 18 от Закона за българските лични документи (т. 1); дактилоскопират и фотографират лицата (т. 2); изземват образци за Д. профил на лицата (т. 3). Според чл. 68, ал. 6 ЗМВР, полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато: регистрацията е извършена в нарушение на закона (т. 1); наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс (т. 2); наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда (т. 3); лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание (т. 4); лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници (т. 5). Редът за извършване и снемане на полицейската регистрация се определя с наредба на Министерския съвет (чл. 68, ал. 7) - Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/, Обн., ДВ, бр.90/31.10.2014 г., в сила от 17.11.2014 г. Съгласно чл. 2, ал. 1 НРИСПР, полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни на лицата по чл. 3, която се осъществява при условията на Закона за Министерството на вътрешните работи с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Данните от полицейската регистрация се съхраняват и обработват в информационните фондове на Министерството на вътрешните работи.

В казуса по делото оспорващият с подаването на заявление от 22.05.2025 г., е упражнил както права по ЗЗЛД, така и по чл. 68 ЗМВР, доколкото е подал бланкетно заявление, с което иска предоставяне на достъп до всички негови данни от информационните системи на МВР, поради пълна реабилитация.

При разграничаване на двете производства - по реда на ЗЗЛД и по реда на чл. 68 ЗМВР то следва, че процесният отказ касае единствено заличаване на полицейската му регистрация - основанието по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, за която без съмнение са приложими принципните положения по Директивата.

Безспорно е, че в настоящия случай не е налице нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за снемане на полицейската регистрация на жалбоподателя. Съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680, тази директива установява правилата във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за

обществената сигурност и тяхното предотвратяване. Поради това полицейската регистрация на лице, доколкото се основава на данните за извършено престъпление и осъждането му и посоченото по-горе за данните, които се събират, съхраняват и обработват за такива лица, то попада в приложното поле на тази директива, съответно законосъобразността на процесната заповед следва да се преценява с оглед на относимите разпоредби на директивата.

С диспозитива на решението по дело С-118/22 г. СЕС постановява, че чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и чл. 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и § 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от Директивата държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум" с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от същата директива държавите членки трябва да гарантират също така, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. В чл. 5 от Директивата е предвидено конкретно задължение за държавите членки да определят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за извършването на периодична проверка на необходимостта от тяхното съхранение. В чл. 8 от Директивата е установен принципът за законосъобразност на обработването, съгласно който то следва да се извършва въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка и в изпълнение на задача, с която се преследват целите, посочени в чл. 1, § 1 от същата директива.

Съдът на ЕС в решението по дело С-118/22 на СЕС разглежданото решение в обобщение по т. 54- 56 приема следното: признава необходимостта от съхраняване на данни за полицейската регистрация след осъждането на лицата и дори след заличаването на осъждането от регистър за съдимост и отмяна на последиците от осъждането, предвид възможността тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления; подобно съхранение на данни може да допринесе за постигането на целта от общ интерес във връзка със съображение 27 от Директивата; посочените данни по принцип могат да се считат за подходящи и относими във връзка с целите, за които данните се обработват, по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680. Според приетото в същото решение по т. 45 и т. 70, то чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на

държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Подходящите срокове за такава периодична проверка трябва (в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата) в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо.

По националното право за целите на полицейската регистрация не са установени законодателно подходящи срокове нито за периодични проверки, нито за заличаване на полицейската регистрация в контекста на чл. 5 от Директива 2016/680. Въпреки това, в контекста на цитираните изисквания по Директивата, в рамките на всяко производство по реда на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР във връзка с чл. 18 от Наредбата за извършване и снемане на полицейска регистрация, компетентният административен орган следва да извърши **проверка за необходимостта от обработване на лични данни на заявителя в съответните хипотези, към датата на инициране на производството.** Отказът за снемане на полицейска регистрация ще бъде незаконосъобразен, ако не е извършена проверка за необходимостта от съхранение на данните в съответствие с чл. 4, § 1, б. "в" и "д" от Директива 2016/680. Едва след извършване на тази преценка органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена. В този смисъл е и установената съдебна практика - например решение № 5668 от 30.05.2025 г. по адм. д. № 998/2025 г., V отд. на Върховния административен съд.

За целите на тази проверка органът следва да съобрази: **характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето;** настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респ. **рискът, който то представлява.** Следва да бъде извършена съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел в конкретния случай и спрямо конкретното лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, включително правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (т. 67 във връзка с т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС), **в контекст на баланса между обществения интерес, обосновава необходимостта правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация.** Само при установен превес на обществения интерес към момента на извършената проверка над правото на субекта на данни да бъдат заличени съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо, законосъобразно ще бъде постановен отказ за снемане на полицейска регистрация.

Що се касае до реабилитацията, то тя заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане (чл. 85, ал. 1 НК), но не е абсолютно основание за снемане на полицейската регистрация, която следва да разглежда не от гледна точка на последиците от осъждането, а от гледна точка на обработването на лични данни за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Само на основание изтеклият период от извършване на деянието не може да се преценява отпаднала необходимост от специфичните данни за осъденото лице за целите на оперативно-издирвателната дейност по чл. 8, ал. 1 ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

В оспорената заповед органът се е позовал на съображение 67 от решението на СЕС, като видно от преписката и от мотивите са извършени действия по чл. 19, ал. 6 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация – по служебен ред са изискани документи, удостоверяващи наличието на основание по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, както и справка за съдимост на регистрирания – И. Р. /л. 17/.

Изложени са подробни мотиви за установените данни за извършените престъпления и личността на извършителя, основани на акта за наказателния съд. Преценени са естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено, контекстът, в който е извършено, профила на осъденото лице. Въз основа на тези данни е формиран извод за необходимост от продължаване на полицейската регистрация.

Разпоредбите на чл. 345а, ал. 1, пр. 4 НК и по чл. 354в, ал. 1 НК, по които са квалифицирани извършените от Р. деяния, видно от протокола по НОХД 1949/2016 г. на СГС, за престъплението по чл. 345а, ал. 1 НК е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, а за престъплението по 354в, ал. 1 НК „лишаване от свобода“ за срок от 5 години и се касае за престъпления от общ характер т.е. с висока обществена опасност.

Този извод не се променя от настъпилата реабилитация по право, а съществуването на полицейската регистрация не може да се определи като прекомерно или неоправдано засягане на личния интерес на осъденото лице, противопоставимо на целта за защита на обществения интерес. Съгласно т. 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/2022 г. на СЕС, същата не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е само индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск.

В заповедта са обсъдени нарушения по ЗДВП и „задържане от полицейски орган“ на лицето през 2011 г., 2015 г. и 2017 г. по причина „без документи“, в подкрепа на което по преписката е приложена Справка с рег. № 3286р54378 от 27.10.2025 г /л. 51/. Съдът, подобно на изложеното в жалбата счита същите са неотнормирани към преценката на основанията за исканото снемане, доколкото са административни нарушения, а не престъпления по смисъла на НК, респ. не могат да бъдат формално основание за постановяване на отказ за снемане на полицейска регистрация. В

случая обаче осъждането на влязла в сила присъда за престъпления по НК е достатъчно основание да се приеме, че целите на обработване на личните данни по чл. 345а, ал. 1, пр. 4 и по чл. 354в, ал. 1 процесната полицейска регистрация, свързани с предотвратяване на престъпления, не са отпаднали.

В съдебно заседание процесуалният представител на оспорващият твърди, че противно на изложеното в оспорената заповед, доверителят му е осъден за едно престъпление, а не за няколко, но от наличните административна преписка (л. 30-38 по делото) съдът констатира, че действително жалбоподателят е бил осъждан за две престъпления – едно по чл. 345а, ал. 1, пр. 4 и по чл. 354в, ал. 1 – касае се за два отделни състава т.е. две отделни престъпления, макар и от един раздел от НК, а именно – „Престъпления против народното здраве и против околната среда“. Касае се за две умишлени престъпления за следното:

1. по чл.354а, ал. 1 и чл.354в, ал.1 НК – за държане с цел разпространение на високорискови наркотични вещества, коноп с общо тегло 896,18 грама, - подлежащи на контрол съгласно Приложение 1 към чл.3,т.1, Списък № 1 - "растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредният ефект от злоупотреба с тях, забранени за приложение в хуманитарната и ветеринарната медицина", от Наредбата за класифициране на растенията и веществата като наркотични , приета с ПМС №293/27.10.2011г. вр. чл.3, ал.2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, което престъпление е извършено на 31.08.2015г., за което е определено наказание "лишаване от свобода" за срок от 3 години, отложено по реда на чл.66, ал.1 НК за срок от 5 години и "глоба" в размер на 6 000,00 лв.

2.по чл.354в, ал.1 НК - извършено в периода от м. април 2015г. до 31.08.2015г. , като без надлежно разрешително в съучастие с друго лице, е отглеждал в апартамент на конкретен адрес растения от рода на конопа - 229 броя конопени растения, подробно описани, за което деяние е определено наказание лишаване от свобода за срок от 5 години, което изтърпяване, на основание чл.66, ал.1 НК е отложено за срок от 3 години, както и "глоба" в размер на 10 000 лв.

Определено е общо наказание "лишаване от свобода " за срок от 3 години, което е отложено за срок от 5 години. За престъплението по чл.354а, ал.1 НК, оспорващият е признат за виновен за умишлено престъпление, за което се налага наказание лишаване от свобода от една до шест години и глоба от две хиляди до десет хиляди лева, а за престъплението по чл. 354в, ал.1 НК - наказанието е лишаване от свобода от 2 до 5 години и глоба от от 5 хиляди до 20 хиляди лева. Престъплението по чл.354а, ал.1 НК е тежко престъпление по смисъла на чл.93, т. 7 НК. Извършването на второто престъпление, за което самостоятелно е определено максимално предвиденото наказание, наред с първото, са обстоятелства, които

определят и високата степен на обществена опасност на деянията, предмет на престъпленията, във връзка с които е извършена полицейска регистрация на оспорващия, съответно определят личността му като рискова за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Този извод не се променя от изтеклия период от осъждането, а наличието на полицейска регистрация не може да се определи като прекомерно или неоправдано засягане на личния интерес на осъденото лице, противопоставимо на целта за защита на обществения интерес. В случая тази защита освен противодействие и разкриване на престъпления, е пряко свързана и с опазване на общественото здраве, тъй като деянията, за които е осъден оспорващия са свързани с държане с цел разпространение на високорискови наркотични вещества, с отглеждане на растения, източник на такива вещества, поради това и с висока степен на риск за общественото здраве. Само изтекъл период от време от осъждането не е достатъчен за да се приеме, че е отпаднала необходимостта от идентифицирането му, за целите, за които се създава полицейската регистрация на осъдените лица. Видно и от осъденото за критериите, които следва да се преценяват, изведени от решението на СЕС, относими са обстоятелства, свързани със степента на обществена опасност от извършеното противоправно деяние и необходимостта от опазване на обществения интерес, за разкриване и превенция на правонарушения. При преценката на тези критерии и конкретните обстоятелства, не се разкрива отпаднала необходимост от полицейската регистрация или друго основание за заличаването ѝ.

Твърди още, че наличието на полицейската регистрация затруднява ежедневието на оспорващия, тъй като същият работи като шофьор и има възрастни родители, които се налага редовно да превозва до медицински заведения. Последното обаче съдът не може да приеме като основателен довод за отмяна на оспорената заповед – наличието на полицейска регистрация не възпрепятства жалбоподателя да упражнява посочената професия и не го лишава от СУМПС, а за твърдението, че всеки път при полицейска проверка оспорващият бива щателно проверяван не се навеждат никакви конкретни доказателства и твърдения, нещо повече, този довод е в подкрепа на необходимостта от полицейската регистрация и ползването ѝ за целите на превенция и разкриване на престъпления.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е законосъобразен на основанията по чл.146 АПК и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, неоснователно се явява искането за присъждане на разноски от оспорващия, а от страна на ответника такова не е направено, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Р., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. от САК, срещу Заповед № 3286з-4351/27.10.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за отказ за снемане на полицейска регистрация № 5172/01.09.2015 г. по описа на СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд, преписи да се изпратят на страните.

Съдия: